

Martti Huhtinen
Suomen teologinen instituutti 30.10.2002

RIPPI SIELUNHOIDON PALVELUKSESSA

MITÄ RIPPI ON

Ripin olemus tulee esiin psalmin 32 sanoissa: ”**Minä tunnustin Herralle rikokseni ja sinä annoit anteeksi minulle minun syntivelkani.**” Tässä lyhyessä muodossa on kuvattu ensin Jumalan aikaansaama työ ihmissydämessä sydämen katumuksena, armollisen Jumalan etsimisenä ja haluna parannukseen. Sitten seuraa armahtavan Jumalan vastaus anteeksiantamuksena. Anteeksi syntinsä saanut on autuas – Herra ei lue hänelle enää hänen pahoja tekojansa.

Rippi on todellisuutta siellä, missä syntiensä tunnossa oleva ihminen etsii Jumalalta anteeksi-antamista ja kuulee Jumalan valtuuttamalta sielunhoitajalta, että Jumala antaa katuvalle anteeksi hänen syntinsä. Tämä konkreettisimmin esiin tulee ripittäytymisen keskeisimmässä muodossa, jota kutsutaan **kahdenkeskeiseksi ripiksi I. salaripiksi**. Mistä tällaisessa on kyse, selvinnee **Martti Lutherin** käytännöllisestä neuvosta: ”Tämä on tarpeen silloin, kun jotain erityistä on sydämellämme tai meitä ahdistaa jokin sellainen seikka, joka jäyttää omaatuntoamme eikä anna sille rauhaa, tai kun emme voi havaita itseämme kyllin vahvoiksi uskossa.” (Luther: Minä tunnustin syntini)

Rippitilanteessa, sen ulkonaisiin muotoihin katsomatta, on ihminen on aina omassatunnossaan vanhurskaan ja armahtavan Jumalan edessä. Ripittäytymisen lähtökohtana on Jumalan sanan ja Hengen työ ihmisen sydämessä lain ja evankeliumin välityksellä. Ne vaikuttavat sydämessä synnintunnon heräämisen, halun luopua synnistä, synnin tunnustamisen pyhälle Jumalalle sekä turvautumisen Jumalan armoon. Raamatussa on paljon todistuksia siitä, kuinka Jumalan työ muuttaa ihmissydämet rehelliseen avautumiseen vaikenemisen sijasta. Apostoli **Johannes** tuo esiin kaksi vaihtoehtoa: ”Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” 1. Joh. 1:8–9. Sakkeus kohtasi Jeesuksessa totuuden. Sen jälkeen hän alkoi tilittää elämänsä avoimesti hänelle uudistuen ja tullen elämän parannukseen Luuk. 19:8. Apostolien teot kuvaavat että kun apostolit julistivat Efesossa voimallisesti evankeliumia, siitä seurasi, että ”Herran Jeesuksen nimeä suuresti ylistettiin ja monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa.” Ap.t. 19:18.

Ripin viljeleminen on **kiinteä osa valvovaa uskonelämää**. Se on myös osa seurakuntaruumiin keskinäistä yhteyttä Kristuksessa. Kun ajattelemme esim. Room. 6:1–4 opetusta kristityn kilvoittelusta ja taistelusta syntiä vastaan evankeliumin varassa, liittyy tähän kaiken aikaa kasteessa elävän kristityn perushalu kuolla pois synnistä ja elää Kristukseen puettuna uutta elämää.

Kaikki meissä tapahtuva sydämen rippi muodossa tai toisessa liittyy käytäntönä kasteessa elämiseen, kuten sanomme, kilvoitteluna, joka merkitsee taistelua syntiä vastaan ja evankeliumin omistamista. Luther sanoo lyhyessä rippikehotuksessaan: ”**Tällaisen (sydämen)-ripiin pitää välttämättömästi herkeämättä jatkua koko elämämme ajan.** Kristityn olotila näet on varsinaisesti itsensä syntiseksi tunnustamista ja armon rukoilemista.” (Luther: Minä tunnustin syntini). Tähän yhteyteen Luther liittyy nasevan lisäyksen Iso-katekismuksessa: ”Me siis opetamme ripin oivallisuutta, kallisarvoisuutta ja lohdullisuutta ja lisäksi kehotamme olemaan halveksimatta

tätä kallista siunausta, varsinkin kun hätämme on suuri...jos sitä halveksit ja elelet ylpeänä, ripittäytymättä, teemme me siitä johtopäätöksen, ettet ole mikään kristitty....jos olisit kristitty, sinä ilahtuisit siinä määrin, että sata peninkulmaa juoksisit sitä (=evankeliumia) saadaksesi..”(Iso-katkismus)

Joudumme sydämessämme Jumalan edessä aina selvitystilaan siellä, missä kuulemme Jumalan sanaa julistettavan kaksiteräisesti, lakina ja evankeliumina. Laki tuo esiin synnin ja tekee meistä syntisiä. Näin joudumme etsimään pois pääsyä J:n syntiin kohdistuvan tuomion alta. Laki on huutanut peräämme: Maksa, mitä olet velkaa! Nyt tarvitsemme evankeliumia, joka tulee ja todistaa, että Jumala on katuvalle armollinen ja antaa anteeksi rikokset ja synnit Kristuksen tähden.

Tunnetuin rippitilanne Raamatussa on kuvattu 2. Sam. 12:ssa, missä profeetta Naatan Herran nimessä nuhtelee kuningas Daavidia hänen synnistään. Naatanin kautta tuleva Jumalan nuhde saa Daavidin tunnustamaan syntinsä. Naatan julistaa sen hänelle anteeksiannetuksi Herran puolesta.

Nehemian kirjassa näemme koko Israelin kansan (Neh. 9:2–3) käyvän joukolla tunnustamaan omia syntejään ja isiensä rikkomuksia. Tätä ennen ”heille luettiin Herran, heidän Jumalansa lain kirjaa neljännes päivää...”. Kirja mainitsee, että ”toisen neljänneksen aikana he tunnustivat syntinsä ja kumartaen rukoilivat Herraa Jumalaansa.” – Tämä on eräs esimerkki **yhteisestä ripistä**, joka sittemmin on saanut paikkansa mm. jumalanpalveluksemme alkuosan synnintunnustuksessa.

Rakkautenripiksi nimitetyn ripin muodon kohtaamme Jeesuksen opetuksessa Matt. 5:23–25. Lähimmäiset selvittelevät välillään rakkauden rikkomuksia Jumalan edessä ja päätyvät keskinäiseen anteeksiantamiseen. Lähimmäissuhteita koskeva sydämen rippi nousee esiin myös Isä meidän -rukouksessa. Jeesuksen opettaa meitä sydämessämme pyytämään Jumalalta anteeksi ja antamaan anteeksi lähimmäisellemme.

Voimme joissakin tilanteissa kohdata myös ripittäytymisen ehkä harvinaisimman muodon, **julkiripin**. Sitä viljeltiin 1700-luvun jumalanpalvelusten yhteydessä seurakuntakuriin liittyvänä käytäntönä. Nykyään voimme kohdata eräänlaisen julkiripin sovellutuksen esim. perhe- ja työyhteisötilanteissa. Lähimmäissuhteita hiertävät synnit ja rikkomukset halutaan ehkä selvittää ja hoitaa yhteisön keskinäisellä suostumuksella yhteisesti ja julkisesti. Tällä tavoin voivat esim. isä ja äiti perheessä olla rohkaisemassa sovintoon, samoin esim. seurakuntien tai työyhteisöjen johtajat, siunaukseksi koko yhteisölle.

Päätyminen ripittäytymiseen Jumalan ja lähimmäisen edessä on itsessään Jumalan armoa ja lahjaa ja osoitus Pyhän Hengen sulattavasta ja lämmittävästä työstä. **Ei ripittäytymiseen saa eikä voi liittyä mitään orjan pakonomaisuutta.** Syntien selvittelyyn ripissä liittyy sisäinen tunto: Nyt on vielä aika parannukseen ja siihen, että Herra Pyhän Henkensä kautta luo minussa uutta rikkoutuneen tilalle. Tämä sisäinen tarve on useimmiten maassamme liittynyt suurten herätysten aikoihin. Näin rukoilevaisuuden syntyhistoriassa esim. Liisa Eerikintyttären herätessä siihen, että hän on rikkonut kasteen armoliiton ja tarvitsee Jumalan armahdusta. Näin on tapahtunut Savon herännäisyyden ja Pohjois-Suomen lestadiolaisuuden alueilla, joissa saatettiin kyläkunnittain naapurien kesken hakeutua sekä Jumalan eteen että keskinäiseen rakkaudenrippiin.

MILLÄ VALTUUDELLA?

Saada tunnustaa syntinsä ja saada ne ripissä anteeksi toisen julistamana niin että Jumala ei koskaan

vedä esiin syntiämme on suuri ja käsittämätön lahja. Kuitenkin Raamattua heikosti tuntevissa voi herätä kysymys, millä valtuudella ripissä toimitetaan näin suuria asioita?

Rippi ja synninpäästö perustuvat Jumalan seurakunnalleen antamaan valtuuteen siten kuin Jeesus esim. **Joh. 20:21–23** sanoo: ”Niin Jeesus sanoi heille jälleen: ”Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.” Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: ”Ottakaa Pyhä Henki, joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksiannettu, joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetty.” Jeesus ottaa asian esille myös muissa evankeliumikohdissa, esim. **Matt. 18:18**, jossa hän sanoo kaikkia opetuslapsia (seurakuntaa) tarkoittaen: ”Totisesti minä sanon teille: Kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” Avaintenvaltakysymys nousee vielä Jeesuksen sanoissa esiin mm. sanoissa Pietarille **Matt. 16:19** sekä **Luuk. 10:16**. Myös Paavali puhuu **2. Kor. 5:19–20** sovituksen virasta, jota Jumalan seurakunta ja kristitty on Kristuksen puolesta asetettu hoitamaan.

Luther puhuu näissä yhteyksissä myös ”Pyhän hengen virasta” kallisarvoisena Jumalan armon välikappaleena ja jokaiselle kristitylle käyttöön tarkoitettuna aseena perkeleen valtaa vastaan. Tämä kuvaus osoittaa selkeästi, kuinka avainten valtaa käyttävä seurakunta ja kristitty toimii Jumalan sanan ja Pyhän Hengen asialla, kuuliaisena Jumalan tahdolle ja miten Kristus on tapahtumassa läsnä Pyhän Henkensä kautta. Luther tähdentää kuinka Jeesus antoi avaimet jokaiseen taloon...missä tahansa kaksi kristittyä kohtaa toisensa, siellä avainten valta vaikuttaa. On samantekevää missä ja miten he tapaavat, heidän on lohdutettava toisiaan ja julistettava syntien anteeksiantamista... Jumala on pannut kaikki nurkat ja sopet täyteen lahjoja ja pelastusta...Kaikki, missä toinen tulee toisen luokse, hänen on saatava lohdutusta ja pelastusta (WAD Martin Luthers Werke/Mannermaa)

RIPPI – KÄYTÄNTÖÄ VAI MUSEOITU PERINNE?

Vaikka uskonpuhdistajamme Luther omalla esimerkillään avasikin tietä ahkeralle ripin käytölle – hänhän ripittäytyi säännöllisesti viikoittain – on ripittäytymisen käytäntö kirkossamme pahoin taantunut. Ripittäytyminen on monesti vaihtunut terapiassa käymiseksi – miksi? Onko terapeutti tai psykologi turvallisempi vaihtoehto? He koskettelevat rikkomuksia ja syyllisyydentunteita vaakatasossa, osana sosiaalisia yhteyksiä ja henkilöhistoriaamme. – Mutta minne on katoamassa opetus ihmisen vastuusta ja syntisyydestä pyhän Jumalan edessä? Onko omatuntomme Jumalan edessä hoidettu? Ovatko syntimme tulleet iankaikkisesti anteeksiannetuiksi?

Ehkä olemme julistaneet huonosti ja yksipuolisesti Jumalan Sanaa ja hylänneet Sanan kaksiteräisyyden? Aikamme haastattelutkimukset, jotka heijastavat suomalaisten käsityksiä Jumalasta ja pelastumisesta, antavat johdonmukaisesti sen kuvan, että ihmiset ovat, antinomistisen julistuksen ilmapiirissä lähestulkoon unohtaneet Jumalan pyhyiden ja vanhurskauden ja sen miten Jumala tekee syntisestä vanhurskaan. Kirkossamme vuosikymmeniä julistanut evankelistapappi **Matti Hakalisto** luonnehti taannoin, kuinka aikamme ihmiset turtuvat puheeseen Jumalasta hyväntahtoisena sormiensa läpi katselevana isänä.

Luther tuntuu puhuvan keskelle omaa rippikriisiämme kovistellessaan Iso-katekismuksessaan: ”Valitettavasti se on liiankin hyvin opittu: Tehdään mitä ikinä haluttaa ja käytetään vapautta sillä tavalla, ettei muka pidä eikä tarvitse milloinkaan mennä ripille. Kyllä pian on käsitetty se, mikä meille tuottaa hyvän tuntemusta, kun evankeliumi vienosti hyväilee, se varsin vaivattomasti pääsee sydämiin. Mutta moiset siat – sen olen sanonut – eivät saisi olla evankeliumin piirissä eikä siitä mitään nauttia...” (Iso-katekismus).

Aikaamme hallitsee tämänpuoleisiin keskittyvä julistus. Iankaikkisuuskysymykset sekä ajatus tilille joutumisesta pyhän Jumalan eteen on siksi monien mielissä hämärtynyt. Me ns. ”armahdamme itse itsemme” tai ”osoitamme hyväksymistä” toisillemme, mutta pystymmekö Herran kehottamina auttamaan toisiamme hänen edessään vapautumaan synnistämme niin että kestämmme viimeisellä tuomiolla?

RIPIN JA TERAPIAN EROAVUUS

Rippi ei ole terapiaa, joka sinänsä on vallannut ripiltä paljon tilaa. **Dietrich Bonhoeffer** tekee selkeän eron terapian ja ripin välillä kun hän sanoo ytimeen käyvästi: "Kokeneinkin ihmistuntija tietää äärettömän paljon vähemmän ihmisen sydäimestä kuin yksinkertaisin kristitty, joka elää Jeesuksen ristin alla. **Suurinkaan psykologinen arvostelukyky, lahjakkuus ja kokemus ei kykene käsittämään yhtä asiaa: mitä on synti. Se tuntee hädän, heikkouden ja epäonnistumisen, mutta se ei tunne ihmisen jumalattomuutta.** Sen tähden se ei myöskään tiedä, että yksin jätetty ihminen tuhoutuu syntiinsä ja että vain anteeksiantamus voi pelastaa hänet. Vain kristitty tietää sen. **Psykologin edessä saan olla sairas – kristityn veljen edessä saan olla syntinen.** Psykologi katsoo minuun ikään kuin ei Jumalaa olisikaan – veli näkee minut Jeesuksen Kristuksen ristin lävitse tuomitsevan ja armahtavan Jumalan edessä." (Bonhoeffer: Kutsu kuuliaisuuteen)

JUMALAN EDESSÄ SYNTISEKSI TULLEET RIPITTÄYTYVÄT

Sekä Jumalan olemukseen että hänen pelastavaan työhönsä kuuluu se, että hän etsii ja kutsuu meitä selvityssuhteeseen hoitaakseen meitä armolla ja totuudella. Jesajan kirjassa kuulemme hänen kutsunsa: "Tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra – sitten kuuluu myös ihana lupaus – "vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi.." Jes. 1:18.

Ihmissydämen heräämiseen ja uskaltautumiseen ripille tarvitaan sekä lain herättävä työ että evankeliumin rohkaisu. Katkismuksessaan **Svebilus** kysyy: "Mistä synnin tunto ja katumus tulee?" Tähän hän vastaa: "Jumalan laista, joka herättää ihmisen omatunnon, näyttää hänen tehneen pahoin ja siten ansainneen Jumalan vihan, ajallisen ja iankaikkisen rangaistuksen." Tämän mukaisesti rippiin hakeutuu Jumalan pyhyden edessä sylliseksi ja syntiseksi tulleita ihmisiä, jotka ovat ”menneet itseensä” ja haluavat vapautua synnistään Jumalan edessä. – Tällaiselle paikalle ei ihminen luonnostaan suostu niin kauan kuin hänen kaikki tiensä ovat hänen omasta mielestään oikeat. Sisäinen halua asettua Jumalan eteen syntyy vasta kun Herra tutkii sydämet. Tähän liittyy edellä ollut apostoli Johanneksen sana: ”Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet (Jumalan) valehtelijaksi ja hänen sanansa ei ole meissä...jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” 1. Joh. 1: 8–9.

Jumalan liikkeellepanemat ihmiset tulevat rohkeasti Jumalan eteen. Jumalan sana, joka on valaissut heidän omiatuntojaan, todistaa heidän sydämessään: Jumala on katuvalle armollinen, hän rakastaa syntistä. Tämä merkillinen kahtalaisuus tulee erinomaisesti esiin psalmissa 51: Näemme psalmin alkupuolella rehellistä sisimmän selvittelyä: ”Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt. ..sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi...totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka...”. Psalmin loppupuolella rukoilija kuitenkin sanoo: ”Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki. Särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä Jumala hylkää.”

Psalmin 51 rukoilija etsii Jumalan armoa, koska hän Naatanin välittämän Jumalan sanan kautta on saanut nähdä syntinsä ja vastuunsa Jumalan edessä. Hän sanoo avoimesti rikkoneensa Jumalaa vastaan. Hän tunnustaa Jumalan pyhissä tuomioissaan oikeaksi ja puhtaaksi. Hän janoaa itsekin omaan sydämeensä tuota samaa puhtautta peläten, että hän menettäisi sydämeensä Hengen siunauksellisen läsnäolon. Hän etsii ja janoaa Pyhän Hengen virvoittavaa uudistusta voidakseen jälleen vapaana lapsena kiittää Jumalaa. Suurinta on, että hän sydämessään uskaltaa jo iloita: "Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki. Särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää."

Sama merkillinen Jumalan hengen elävä tunto Jumalan olemuksesta on ilmaistu **Paavo Ruotsalaisen** rakastamassa virressä 268: "Jos oikeutes mukaan sä tahdot tuomita, ei vastata voi kukaan, vaan täytyy hukkuu. Mut olet katuville sä hidas kostamaan ja altis syntisille, anteeksi antamaan."

RIPPITAPAHTUMAN SISÄLTÖ

Rippitapahtumaan ei enää itsessään liity sielunhoidollista keskustelua; sen paikka ja tehtävä on ollut ennen tapahtumaa. Rippitapahtumassa päätetään raskautettu omatunto syntien anteeksijulistuksella synnistä.

Kahdenkeskiseen rippiin sisältyy kaksi kohtaa: Ensinnäkin, että **synti tunnustetaan** ja toinen, että **synti julistetaan anteeksi Kristuksen antamin valtuuksin ja uskotaan myös taivaassa anteeksisaaduksi Kristuksen lupauksen mukaan.** Matt. 18:18, Joh. 20:22–23.

Ripittäytymistilanne on ennalta sovittu ja kumpikin osapuoli on siihen valmistautunut. Rippiin valmistautuva on miettinyt, mitä hän haluaa konkreettisesti tunnustaa. Tällöin hänellä voi olla asioita, jotka erityisesti ovat rikkomuksia joko Jumalaa vastaan tai lähimmäistä vastaan. On myös omaatuntoa vaivaavia mielen syntejä, katkeruutta, epäuskoa jne., jotka ripittäytyjä haluaa Jumalalle ripin vastaanottajan edessä tunnustaa. Kaikki nämä ovat niitä, joita Luther nimittää "erityisiksi" sydämellämme oleviksi ahdistaviksi ja omaatuntoamme jäytäväksi asioiksi – Omantunnon yliherkkyyttä ajatellen on tähdennettävä, ettemme koskaan voi nähdä emmekä tunnustaa kaikkea, mikä meissä on syntiä. Juuri siksi **Luther** katekismuksessaan korostaa, kuinka **"tulee tunnustaa ainoastaan ne synnit, jotka tiedämme ja sydämessämme tunnemme."** Luther sanoo tämän terveen käytännöllisesti. Sillä kuka voisi luetella kaikkia syntejä? Se on mahdottomuus – emme edes tajua olemuksemme kaikkea vajavaisuutta emme myöskään Jumalan täyttä pyhyyttä. Muistakaamme tässä Psalmin 139 sanoja: "Herra, sinä tutkit minut ja tunnet minut.."

Ripin vastaanottajan tehtävä on olla kuulijana ja vastaajana, päästöavainta Kristuksen puolesta käyttäen. **Luther toteaa tästä: "Päästöavain on valta tai virka julistaa syntinen, joka tunnustaa syntinsä ja kääntyy, vapaaksi synneistä ja luvata hänelle jälleen iankaikkinen elämä ja sekin merkitsee samaa kuin jos Kristus itse lausuisi tämän tuomion."**

Kirkkomme käsikirja sisältää käytännöllisen ripittäytymiskaavan, vaikka tapahtumassa voidaan toimia omin sanoin: **1) Ripittäytyjä voi lausua oman synnintunnustuksensa omin sanoin tai käyttää soveltaen esim. psalmeja 51: "Jumala, ole minulle armollinen hyvyytesi tähden.."**

2) Ripin vastaanottaja lausuu: "Herramme Jeesus Kristus on sanonut: Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksiannettu. Sen tähden saat uskoa, että synninpäästö, jonka sinulle julistan, on Jumalan anteeksiantamus. Jeesuksen Kristuksen palvelijana sanon

sinulle, että Jumala armosta, Jeesuksen Kristuksen tähden, antaa sinulle kaikki syntisi anteeksi ja tämän syntien anteeksiantamuksen minä julistan sinulle Isän, Pojan ja Pyhän hengen nimessä - Amen."

TUOMIOLLA VANHURSKAAN JA ARMAHTAVAN JUMALAN EDESSÄ

Ripissä ollaan tuomiolla synneistä armollisen Jumalan edessä. Samalla ripistä voi sanoa, että siinä on läsnä viimeisen tuomion ehdottomuus. Kohtaammehan syntimme joko armonajassa tai tuomiolla. Syntinen tunnustaa itsensä J:n totuuden valossa tuomion alaisena. Se peili, joka on auttanut häntä näkemään asemansa suhteessa Jumalaan ja lähimmäiseensä on J:n käskyjen ja lain peili. Ensimmäisen taulun käskyt korostavat suhdetta Jumalaan, toisen taulun käskyt (4–10) taas suhdetta lähimmäiseen. Jo tämä peili käytännössä puuttuu, on kyky synnin näkemiseen ja tarve armon ja vapauden löytämiseenkin kadoksissa.

Osoituksena siitä ehdottomuudesta, mihin omatunto Jumalan puhuttelussa voi joutua, on erään elämässään parannukseen tulleen veljen omakohtainen ja julkinen selvitys eräiltä miestenpäiviltä. Kuvaus konkreettisuudessaan sisälsi sekä syvää vakavuutta että siihen kätkeytyvää tilanekomiikkaa, tapahtuihan tilanne keskellä veroviraston arkipäivää. Asianomainen veli joutui uskoon tultuaan tunnonvaivoihin kuutamourakoinnista, jota oli vuosia harjoittanut. Nyt epäselvät verosuhteet esivaltaan oli selvitettävä. Hän meni selvittämään vuosia vanhat veronkiertonsa verovirastoon synteinä Jumalan edessä. Verovirkailijat hämmentyivät pahan kerran. Tätä ei juuri ollut ennen koettu. He väntelivät käsiään epätietoisina. Oliko nyt vanhoja papereita enää syytä lähteä tutkimaan. Mutta ehkä he eivät oikein tunteneet, miten tarkkaa työtä Jumala voi sydämessä tehdä. Kun asianomainen veli havaitsi, että tilanne jumiutui eikä siitä avautunut, hän lopulta korotti ääntänsä ja huusi kaikkien virkailijoiden kuullen: ”Jeesuksen nimessä, minä haluan lisää veroja”! – Tämän jälkeen hän niitä saikin ja maksoi viisi vuotta...mutta vapautuneella tunnolla.

Ripissä ei käydä Jumalan edessä mitään kaupanhierontaa, jossa jotain tingittäisiin. **Pyhä ja armahtava Jumala tuomitsee eteensä hakeutuneen syntisen armollisella tuomiolla, yksin Kristuksen tähden.** Miksi sanomme "Kristuksen tähden"? Koska Kristus otti kokonaan päälleen syntiemme kirouksen ja tuli tähtemme "synniksi". Tällä tavoin hän verellään ja kärsimisellään vapautti meidät Jumalan vihan alaisuudesta sovittaen syntimme. Näin jumalaton ja kelvoton vanhurskautetaan l. julistetaan kelpaavaksi Jumalan edessä.

Kuvaus Sak. 3:3–5 tarjoaa jo VT:ssä puhuttelevan esimerkin: Joosua seisoo tuomiolla Herran edessä. Toisella puolella on saatana, joka syyttää häntä, mutta toisella puolella on "Herran enkeli" - itse asiassa VT:n Kristus. Saastainen puetaan Herran enkelin käskystä ja hänen arvovallallaan puhtaisiin vaatteisiin. Hän itse on aivan ääneti odottaen tuomiota, joka on tuleva. Tuomio on armollinen Herran tähden. Puhdas asu on vertauskuva J:n vanhurskauden kokonaan verhoavasta olemuksesta. Jumalan anteeksiantamus on katuvalle ehdoton. Tuon vapauttavan ehdottomuuden tunnemme sydämessämme. Voimme yhtyä Jesajan ylistykseen: "Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylteni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaan, yljän kaltaiseksi.." (Jes. 61:10).

RIPITTÄYTYMISEEN LIITTYVÄT TAISTELUT

Moni taistelee tullessaan ripittäytymään. Sydämemme on Pyhän Hengen ja saatanan taistelukenttä. Synti on konkreettinen elämän ja autuuden este. Salassa tehty **synti julkistuu ripissä.** Ehkä kyse on

itsellemme arasta ja heikosta alueesta, jossa sielunvihollisella on mahdollisuus meitä kiristää ja viedä epätoivoon.

Uhkana on eräänlainen kasvojen menetys. On vaikea täysin ymmärtää sisäisen häpeämme kaikkia lähteitä. **On synnin häpeämistä** – esim. ns. luonnottomien syntien tapahduttua ja tultua tunnolle (seksuaaliset luonnottomuudet). Joidenkin syntien varjo tunnetaan hyvin konkreettisesti myös omassa ruumiissa. Paavali sanoo esim. haureudesta, että sen harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistaan vastaan. 1. Kor. 6:18. Synnin häpeää voisi vajavaisesti verrata viimeisen tuomion häpeään. Silloinhan kaikki julkistuu. Nyt häpeä kohdataan kuitenkin armon aikana Jeesuksen ja evankeliumin turvin. Häpeämme kohtaa Jeesuksen rakkaus ja sen pyyhkii pois julistettu armahdus. – Jo Hes. 16:63 kuulemme Jumalan sanat: "Niin sinä muistat ja häpeät etkä voi häpeäsi tähden suutasi avata, kun minä annan sinulle anteeksi kaikki, mitä sinä olet tehnyt, sanoo Herra, Herra."

Tällaisiin tilanteisiin tulee myös ripin vastaanottajan sisäisesti valmistautua. **Frank Lake** haluaa tällaisissa kohden painottaa ripin vastaanottajan selkeää identiteettiä ja nöyryyttä Kristuksessa, armahdettuna, samanlaisena syntisenä kuin tunnustajakin, armon varassa olevana lähimmäisenä, joka ajatuksissaan sanoo: **Nämä kuulemani synnit ovat myös minun syntejäni. Olemme kaksi armosta riippuvaista palvelijaa yhteisen Herran edessä.**

On muistettava, että **sielunvihollinen käy syyttämään meitä ripin edellä ikään kuin ei armoa olisikaan.** Kuten hän syytti Sakariaan kirjassa Joosuaa, hän pyrkii tekemään myös oman tiemme Jeesuksen eteen mahdottomaksi itsemme ja kelvottomuutemme tähden, Kristukseen viittaamatta. Tällaiseen suostumatta **meidän on yksin Sanan varassa ja uskossa katsottava kuka ja millainen Jeesus on, kuultava hänen kutsuaan syntiselle sekä kuinka täydellisesti hän päästää syntisen hänen synnistään.** – Tähän liittyen lohduttaa **Luther** ripille tullutta: ”..Arka sydän voi rohkeasti luottaa ja hädän aikana sanoa vastoin omaa pahaa omaatuntoansa näin: ”**Olkoon syntini kuinka lukuisat ja suuret hyvänsä, avain on kuitenkin vapauttanut minut niistä kaikista, siihen minä luotan enkä enää tahdo tietää mistään synnistä, kaikki ovat otetut pois, kaikki ovat anteeksiannetut, kaikki unohdetut... Jos minun katumukseni ei ole riittävä, niin hänen sanansa on riittävä.**” (Minä tunnustin syntini).

Inhimillisinä esteinä voi myös olla **epäily, joka kohdistuu rippi-isän tai äidin luotettavuuteen. Säilyykö rippisalaisuus?** Viekö ripin vastaanottaja synnit Jumalalle, vai osoittautuuko hän persoonana epäluotettavaksi? Haluamme ripin vastaanottajan olevan kilvoittelevan omantunnonkristityn, luotettavan ihmisen. **Rippisalaisuuden tulee koskea kaikkia syntejä, joista ripittäydytään** (Kirkkolain erityinen tulkinta tapauksissa: maanpetos ja valtiopetos). Rippisalaisuuden tulee jäädä voimaan myös ripittäytyjän kuoleman jälkeen. Syntiä, joka tunnustetaan ripissä, ei saa enää olla olemassa – ei taivaassa eikä maan päällä.

RIPIN SIUNAUS

1) **Vastaanotettuamme uskossa synninpäästön, me olemme turvassa hoitamattoman synnin rangaistusseuraamukselta, iankaikkiselta hylkäystuomiolta.**

2) **Me olemme päässeet vapautteen tunnustamattoman synnin orjuuttavasta vallasta.** Jos on kysymys vaikeasta ja lähes tottumukseksi tulleesta synnistä, on aseena taistelussamme syntiä vastaan se, että olemme hyljänneet synnin Jeesukselle. Anteeksiantamus ja vastaanotettu armo kuolettaa synniltä voiman. "Synnin ei pidä teitä vallitseman – sanotaan Roomalaiskirjeessä – koska ette ole lain alla, vaan armon alla" Room. 6:14.

3) **Synnin konkreettinen kohtaaminen selkeyttää meitä myös persoonallisesti.** Olemme uskaltaneet asettua totuuden eteen vastuullisina. Olemme kohdanneet sen, mikä mieltämme erityisesti painoi ja puhuneet synnistämme konkreettisesti. Tällaista selkeyttä tarvitsemme.

4) **Synnin kohtaaminen ripin avulla merkitsee sieluamme rasittavan painon konkreettista poisluovuttamista.** Tällä on mielenterveydellisesti mitä tärkeimpiä seurauksia. Ajatelkaamme taipumusta raskasmielisyyteen, masennukseen ja ahdistukseen, elämänpelkoon, itsevihaan jne. Synti on nyt luovutettu. Meillä on Jumalan rauha, Jumala-suhteemme on eheytynt, pelko poistunut ja yhteys palautunut.

5) Ripittäytymisellä ja synnin selvittämisellä on myös **laajoja yhteisöllisiä siunauksia, jotka eheyttävät ihmissuhteita ja seurakuntaruumista.** Ei ole liioittelua sanoa, että salattu synti ja epäuskon tila rasittaa seurakuntaruumista. Apostoli Jaakob tuntuu viittaavan myös kollektiivisuuteen kehottaessaan meitä yksilöinä: "Tunnustakaa siis toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta että parantuisitte.." (Jaak. 5:16). – Mistä voimme parantua? Epäuskosta, syytösmielestä ja katkeruudesta. Näihin laajalti vaikuttaviin rasitteisiin myös Heprealaiskirjeessä viitataan Hepr. 12:15. – Siksi – ”jos olet köyhä ja kurja, niin käytä tätä terveeksi tekevää lääkettä! Se, joka näin tuntee kurjuutensa ja hätänsä, syttyy sellaiseen ikävään, että ilolla ripille rientää.” (Iso-katkismus).